

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν καὶ πάλιν ὅσῃν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ὅσῳ χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκάεξ
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅς τ' ὠφρά γκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ὅσ' τ' ἔχει.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτῃ Φεβρουαρίου καὶ δεκάτῃ,
αἰμοχαρὴς Ἀποκρηγὰ φρυάττει.

Ποῦντὸς χίλια καὶ τρακόσα, πρόσθεσις καὶ ἑξήντα ἐννιά,
δυνατὸ μασκαράλῃσι σ' ὅλον τὸν καχπέ-νιο νηῖ.

Στίχοι τρελλοὶ τοῦ Φασουλῆ.

Τούτῃς τῆς Ἀποκρηγῆς ποιὸς Ρωμηὸς δὲν θ' ἀποκρέψη;
ποιὸς Ρωμηὸς δὲν θὰ χορέψη;
Ποιὸς ὅτ' αὐτὸς μούτσουνα τοῦ πάλι
μία μάσκα δὲν θὰ βάλῃ;

Σὲ χαλάσματα πολλὰ
λαλεῖ μαύρη κουκουβάγια,
μὰ καθεὶς ἐδῶ γελά
καὶ ὅλοι τρέχουνε σὲ τσάγια.

Μπόμπαισι πέφτουν μακρὰ
καὶ γεννοῦν ἀνατριχίλα...
τούτῃ τὴν Ἀποκρηγὰ
δὲν θὰ δοῦμε τὴν Γκαμήλα.

Καὶ γὰρ τοῦτο συγκινοῦνται
τὰ περίεργα τὰ πλήθη,
καὶ τὰ πατρία μας ἦθη
σὺν τῷ χρόνῳ λησμονοῦνται.

Πάει πιά καὶ τζὺτ' ἡ βρωμά
μὲ τὰ τόσα τῆς κουρέλια,
ποῦ δὲν τὴν ξεχνοῦν ἀκόμα
καὶ μεγάλοι καὶ μουρέλια.

Τοῦτο μας τὸ Καρναβάλι,
ποῦ γὰρ γλέντι λαχταρῶ,
ἀσπρομάλληδες μεγάλοι
σέρνουν πρῶτοι τὸν χορό.

Καὶ γι' αὐτοὺς βαρεὶ λαντέρνα,
καὶ μ' αὐτοὺς ἀνάβ' ἡ φτέρνα
ἐνὸς καὶ ἄλλου χορευτοῦ,
καὶ ἀνυμνοῦνται τὰ Κουδέρνα
Βασιλείου ζηλευτοῦ.

Τούτῃς τῆς Ἀποκρηγῆς
μάσκαίς βγήκανε γρηαίς,
καὶ γινῆκαν κουδερνήτρες
καὶ δεινῶν παρηγορήτρες.

Τί περίεργος καιρὸς!...
μὲς ὅσων φῶτων τὴν κοιτίδα
ἡλὸς λάμπει λαμπερὸς
δίχως μιὰ μικρὴ κηλίδα.

Φῶς ἀπ' ὅλα τὰ κεφάλια,
καὶ μὰς τρώει μιὰ λύπη
πὼς αὐτὰ τὰ Καρναβάλια
μόνον ἡ Γκαμήλα λείπει.

Κι' ἂν μὰς ἔλειπε καὶ τί;
τώρα καὶ χωρὶς αὐτῇ
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Δίχως γλέντι δὲν ἔμπορῶ
νὰ περάσω, Περικλέτο...
ὅλοι μέσα στο χορὸ
νὰ γλεντίσωμε καὶ φέτο.

Ὦχ! ψυχὴ μου στὰ Πατήσια...
ξεφαντώματα περίσσια,
καὶ μυρίζει δάφνης κλάδος.

Καὶ μὲ πάθος περισσὸν
σκούζω στὴν διαπασών:
ζήτω ζήτω τῆς Ἑλλάδος.

Ζήτω σου, τρανὴ μητέρα,
ὅπου μένεις οὐδετέρα
σὲ θεάματα φρικώδη,
κι' ἔχεις καὶ Στρατοὺς στὸ πόδι.

Ζήτω σου, κυρὰ Σιλφίς,
ὅπου τώρα κι' ἄν στραφῇς
φίλοι πίσω καὶ ἔμπροστά σου.

Κι' ἄλλ' ἄντ' ἄλλων τσαμπουνᾶς,
κι' ὅλοένα κοπανᾶς
τὴν ἀκεραιότητά σου.

Κι' ὅποιος κάπως τὴν πειράξῃ
κι' ὅποιος κάπως τὴν ταραξῇ,
στέλλεις διαμαρτυρίαις
φλογεραῖς κι' ἔσθ' ὅτε κρύαις.

Καὶ μὲ τούταις προσιπίζεις τὴν οὐδετερότητά σου,
καὶ μὲ τούταις εἰσ' ἐν τάξει,
ποῦ κι' οἱ Βούλγαροι τὴν ἔχουν τὴν ἀκεραιότητά σου
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

Γύρω σου γαυγίζουν σκύλοι,
καὶ παλῆοι καὶ νέοι φίλοι
σὲ θαυμάζουν κεχηγνότες.

Ποῦ σὲ τόσαις μπαταρίαις
εἶσαι μάννα γιὰ τῆς νότες
καὶ τῆς διαμαρτυρίαις.

Κάθε τόσο μὲ μιὰ νότα
καὶ γουργουρητὰ γαστρούς,
πάλι γύρισε στὰ πρῶτα,
φάσκελα ποῦ ξανατρῆς.

Ἔρχονται μασκαράδες καὶ παίζουσιν ταμπουράδες

Γρηγορεῖτε γρηγορεῖτε
καὶ τὸν ταμπουρὰ βαρεῖτε.
Σκούζουνε πολλοὶ ξανά
πῶς λαὸς παραπαινᾷ.
Κι' ἄν πεινᾷ λαὸς καὶ τί;
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Μές' στῆς δόξης τὴν μητέρα
νέος κόσμος εὐτυχεῖ,
δὲν ἀκούει ἔδῳ πέρα
τῶν πολέμων ἰαχή.

Μήτε ξέν' ἀεροπλάνα
φοβερίζουνε τὴν μάννα
Καρναβαλικῆς γαλήνης.

Ποῦ μὲ νότες ξεθυμαίνει
καὶ νὰ φωτισθῇ προσμένει
μὲ τὴν λάμψιν τῆς Σελήνης.

Καὶ' στὰς Ἐπαρχίας κλείνει,
καὶ υἱὸς γράφουν καὶ μᾶς λένε
πῶς λιποθυμοῦν πολλοὶ μές' στοὺς δρόμους ἀπὸ πείνα...
κι' ἄν λιποθυμοῦν καὶ τί;
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ
ἔδῳ μέσα στὴν Ἀθήνα.

Κι' ἀενάως τὸ Ντοβλέτι
ἀγαθὰ βυσσοδομεῖ.
κι' ἄς φωνάζουν πῶς ρουσφέ τι
ἔγινε καὶ τὸ ψωμί.

Πάψετε τῆς τόσας γρίναις,
μὴ φωνάζετε γιὰ πείναις,
βάλτε μπλάστρι στὴν κοιλιὰ
καὶ βαρεῖτε τὰ βιολιά.

Ἐξω πείναις καὶ λιμοί,
κάθε φοῦρνος μὲ ψωμί
ἄφθονον εὐωδιάζει.

Ἐστὰς παρούσας συμφορὰς
Πατρινὸς σκορπαλευρᾶς
ὅλο μᾶς ἐφοδιάζει.

Μέσα σὲ πολέμων κρότους καὶ λιμῶν παροξυσμούς,
δὲν Μινίστροι παίζουν ρόλο γιὰ τοὺς ἐφοδιασμούς,
ὁ τῶν Ἀγγλῶν Δούδ Τζῶρτζ κι' ὁ Δημήτρης τῶν Πατρῶν,
ποῦ γιὰ σίτους καὶ λοιπὰ φίλοι του κι' ἔχθροι τὸν τρῶν.
Πλὴν ὁ Γούναρης, παιδιὰ, δίχως νάχῃ καὶ στερλίνῃ
ἔπερασε τὸν Δούδ Τζῶρτζ καὶ τὸν ἔκανε τζῶρτζίνα.

Γρηγορεῖτε γρηγορεῖτε
καὶ τὸν ταμπουρὰ βαρεῖτε.
Μασκαράδες κάθε βράδυ
μέσ' στῶν δρόμων τὸ σκοτάδι
σὺν φαντάσματα γυρίζουν
καὶ τρελλὰ πανηγυρίζουν.

Τοῦτ' ἡ γῆ μας δὲν ὑπνώττει
καὶ μὲ φῶτα καὶ μὲ σκότη.
Τοῦτ' ἡ μακαρία γῆ δὲν χασμάται, δὲν νυστάζει,
μήτε τῆς Ἀποκρηαῖς οὐδετέρα δὲν κυττάζει.

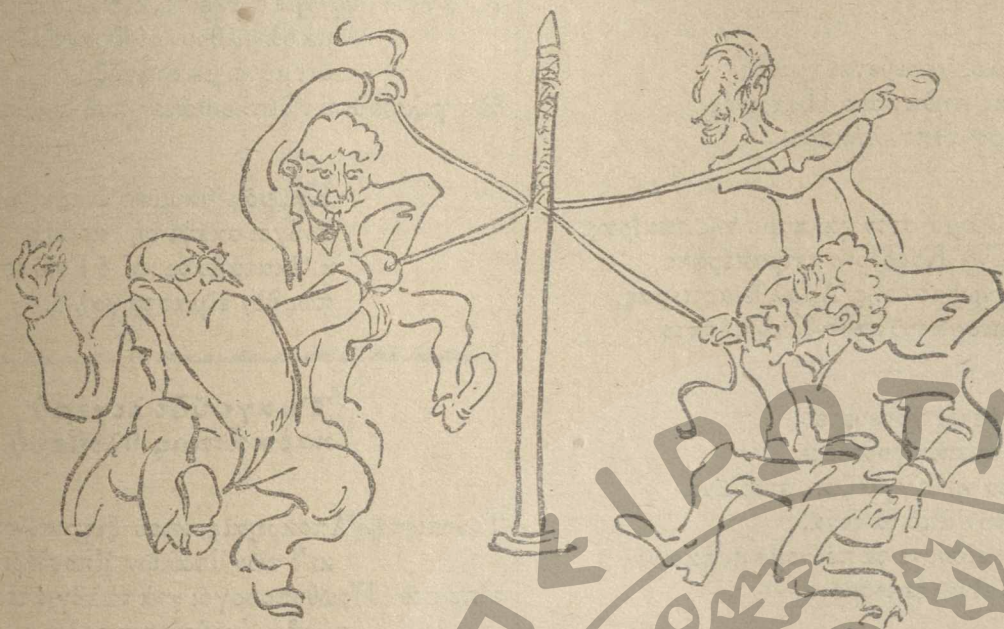
Ὁ λαὸς παραγλεντᾷ
μ' ἓνα κέφι κουβαρντᾷ,
καὶ ξαναζητεῖ γιὰ χάρι
νὰ τοῦ βάλουν νέα βάρη,

νὰ τοῦ βάλουν νέα τέλη...
τέτοιος εἶναι, τέτοια θέλει.

Μασκαράδες κάθε βράδυ
τριγυρίζουν στὸ σκοτάδι,
κι' ἄλλοι σκούζουν ἄου ἄου,
κι' ἄλλοι σκούζουνε πεινάου.

Μές' στῶν Ἀθηνῶν τὰ σκότη
πηλαλοῦν γλεντζέδες πρῶτοι,
ποῦ σὲ πνεῦμα διαπρέπουν.

Ἄου ἄου φωνασκοῦν,
καὶ γαιάνθρακας ἀκοῦν,
μὰ γαιάνθρακας δὲ βλέπουν.

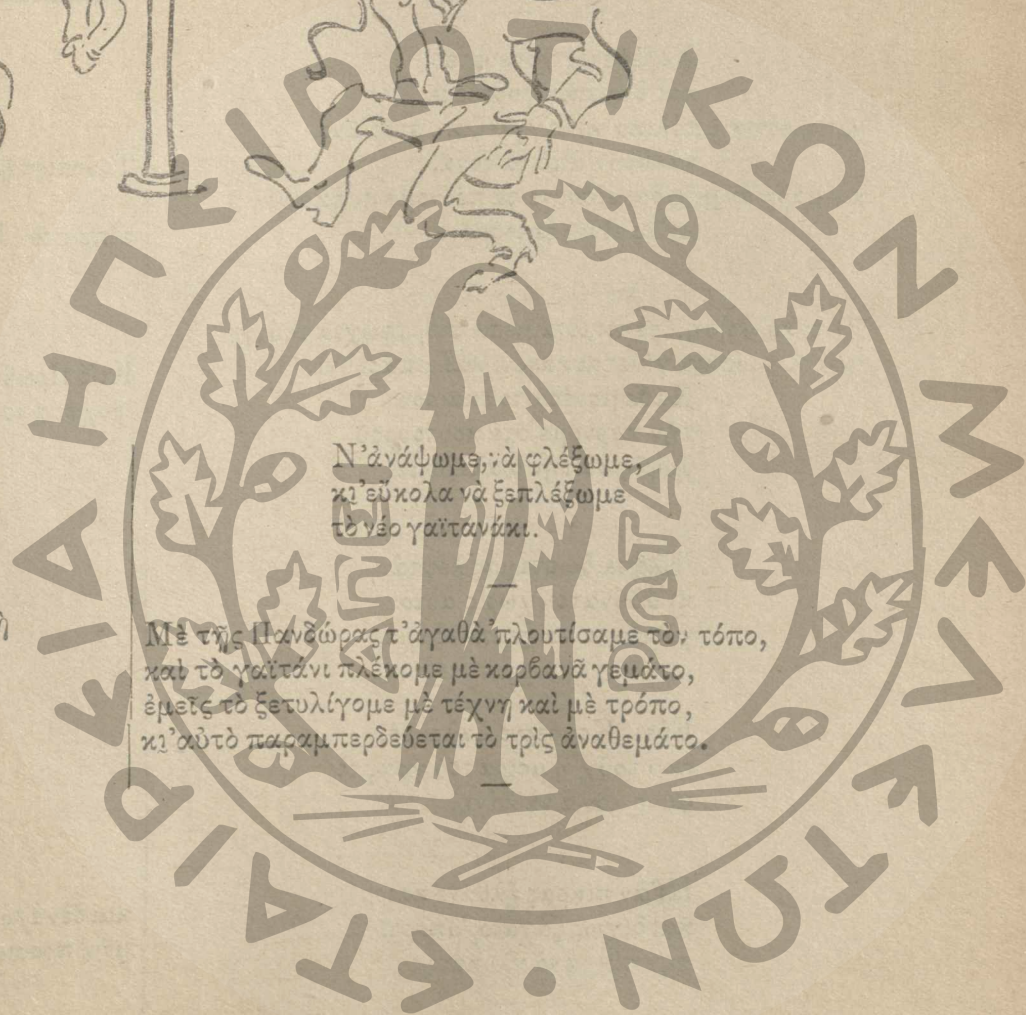
Γέροι καπετάνοι πλέκουν τὸ γαϊτάνι.

Γλεντᾶται μ' ὄρεξι πολλή
μέσα στὴν τρικυμία,
κι' ὅλαις ἢ στρουγγαῖς στὴ Βουλὴ
ἔγιναν τώρα μία.

Μὲ τοῦμπανα καὶ μὲ βιολιά
ἐλάτε γέροι μὲ μαλλιά
καὶ γέροι μὲ φενάκη.

Ν' ἀγάψωμε, νὰ φλέξωμε,
κι' εὐκόλα νὰ ξεπλέξωμε
τὸ γαϊτάνι.

Μὲ τῆς Πανάρας π' ἀγαθὰ πλούτισαμε τὸν τόπο,
καὶ τὸ γαϊτάνι πλέκομε μὲ κορδανά γεμάτα,
ἐμεῖς τὸ ξετυλίγωμε μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο,
κι' αὐτὸ παραμπερδεύεται τὸ τρις ἀναθεμάτο.

Ἐκεῖνα τὰ τερτίπια μας κανέναν δὲν τὰ φθάνει
καὶ Δύσεως κι' Ανατολῆς χαλοῦνε τὰ τσερβέλα,
ἐφέτος τῆς Ἀποκριαῖς πᾶν ἡ δουλειαῖς γαϊτάνι,
κι' ἡ διαμαρτυρία μας εἶναι τινόντι τρέλλα.

Ἐλάτε σεῖς οἱ Βουλευταί, ὅμοιοί μας συμπολίται,
καὶ σεῖς φεσάτοι Μπέηδες καὶ σεῖς Ἰσραηλίται,
ἐλάτε τὸ Βουλευτικὸ νὰ πάρετε μπαξίσι,
κι' ἐκεῖνος ὁποῦ πληρωθῇ
μακάριος ἄς ξαπλωθῇ
τὰ πόδια του νὰ ξύσει.

Στοὺς γέροντας ἡ ψῆφος σας,
βγάλτε γι' αὐτοὺς τὸ ξίφος σας
ἀπὸ τὸ παληοφίκαρο.

Μπάλος χορεύεται τρανός,
μ' ἐμᾶς πηδᾷ καὶ ὁ Πατρινός,
τὸ γεροντοπαλλήκαρο.

Ἐμεῖς, ἐμεῖς σᾶς σώζομε' στὸν χαλασμό τῆς σφαίρας,
χορέψετε καὶ κυβερνᾷ Κουβέρνο τετραπέρατο,
ἐμεῖς βαστοῦμε τὸ γνωστὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸ γανώνομε τοῦ καθενὸς τὸ κέρατο.

Χορεύετε, χορεύετε,
καὶ δανεικὰ γυρεύετε,
ναπολεόνια μπόλικα κι' Εγγλέζικη στερλίνα
νάλθοῦν ἀπὸ τὰ ξένα,
καὶ μάρκι' ἂν μᾶς δανείσουνε τὰ πέρνομε κι' ἐκεῖνα,
κι' ἄς εἶναι ξεπεσμένα.

Ὅ,τι κολλήσῃ, ἔρῃ παιδιὰ, μέσα' στὴ φτώχεια τούτη,
ποῦ τὸ χρυσάφι γίνεται κανόνι καὶ μπαρούτι.

Κάθε μονέδα τοῦ καιροῦ
τὴν πέρνομε' στὰ κουτουροῦ
χωρὶς νὰ τὴν διαλέξωμε.

Ἐλάτε, δώστε μας λεφτά,
κι' ἀδύνατον χωρὶς αὐτὰ
γαϊτάνια νὰ ξεμπλέξωμε.

Εὐοί, Κουβέρνο ζηλευτό,
ποῦ τοῦχ' ἡ μοῖρα του γραφτὸ
μόνο καλὰ νὰ κάνῃ.

Κι' ἂν πίκρας ἦλθανε καιροί,
καὶ δίχως ζάχαρη' μπορεῖ
τὴν πίκρα νὰ γλυκάνῃ.

Ἐμπρὸς σεῖς οἱ καπετάνοι
μὲ τὸ κᾶτασπρο μαλλί,
νὰ ξεμπλέξῃ τὸ γαϊτάνι,
ποῦ ὑπερδεύτηκε πολὺ.

Νὰ κι' ἐκεῖνου, νὰ κι' αὐτοῦ,
ποῦχει διπλωμάτη πνεῦμα,
καὶ' στοῦ Γάλλου Πρεσβευτοῦ
δὲν ἐπήγαμε τὸ γεῦμα,
ποῦ γινε γιὰ τὸν Σεράιγ, Στρατηγὸ μὲ νταϊλίκι,
ὁποῦ τώρα διαμένει μέσα' στὴ Θεσσαλονίκη.

Στοὺς παρόντας τοὺς καιροὺς, ποῦ πεινοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖ-
ποῖς ξυπνὸς' μπορεῖ ποτὲ τέτοια γεύματα ν' ἀφίνη; [νοί,
Κι' ἂν δὲν ἦγάμας σ' ἐκεῖνο, κι' ἂν φανήκαμε κουτοί,
μὰ θὰ μάθουν οἱ Φραντζέζοι
ὅτι μόνο μὲ τραπέζι
δὲν γελοιοῦνται διπλωμάται, ποῦ σκαμπάζουν κατὰ τί.

Καὶ μᾶς' θαύμας' ἕνας κι' ἄλλος,
ποῦχει σκέφι τὴν κοιλιά,
κι' ἐκατάλαβε κι' ὁ Γάλλος
πῶς δὲν εἶμαστε γαλιά.

Τραγοῦδι λιγερό καὶ κᾶπως θλιβερό.

Τούταις τῆς Ἀποκριαῖς, ὁποῦ ξεφαντόνουν ὅλοι,
κι' ὁ τῶν Ἰταλῶν Μποσδάρι
εἶπε' στὸν Πρωθυπουργό: γιὰ τὰ λόγια τοῦ Σοκόλη
πῶς δὲν ἔκτυπησες ποδάρι;

Κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους τοῦπε δίχως περιφρά-
'ξέχασα γὰ τὸ κτυπήσω... μὰ περὶ νὰ τὸ ξεχάσῃς; [σεῖς

Τὸ κτυπῶ συχνὰ μὲ σθένος,
μὰ δὲν σκιάζεται κανεὶς,
ἂν ἀλλόφυλος καὶ ξένος,
ἂν Ρωμῆος ὁμογενής.

Μόνος μου καὶ δίχως στάνη
τὸ κτυπῶ μ' ἐπιμονή,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κάνει
παρὰ μόνο ποῦ πονεῖ.

Κτύπα κτύπα τὸ ποδάρι
ἐκουράστηκα, Μποσδάρι,
καὶ δὲν ἔχω πιά κουράγιο διαρκῶς νὰ τὸ κτυπῶ...
μὴν προσμένῃς, μίον κάρσο, τίποτ' ἄλλο νὰ σοῦ' πῶ.